

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

אבל בשני בתים **א**. והא דלא מוקי לה רב יהודה כרב ששת לאו דקסבר דלפילו בשני בתים הוי עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן **א** דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמר רב יהודה דלפילו לנמלא ואייתר **א** והא דלא מוקי רב ששת משום דפרין בסמוך לרב ששת נהוי כחמשה ששרויין בחצר אחת וקסבר דלאמר דיוויין להחמיר **ב**:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו וכו'. לרב ששת לא שייך למיפרך הכי **ד** דכיון שנתנו עירובן בצמנעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעתייהו דלא ניחא להו לחיטונות להשתמך ביחד אבל כשנתנה אמצעיית עירובה בזו וזו ליכא גלי דעתייהו התם כולי האי **א** אי נמי לרב יהודה כיון שנתנה עירובה בזו וזו נעשה כאלו דרה בחיטונות צמניהם **י** ונעשית לרב אחת ואחת להיות שלוחה ולרב ששת אין האמצעיית נעשית שליח לדרכה כולן דייירין זה:

יאמר דיוויין להחמיר. והא דלאמר צפיק הרב (לקמן דף טו): נתנו עירובן בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שמהן אסורות משום דלא מצי מצטל לפנימית דאיכא חילונה דלסקי עלייהו שאני התם דפסעה:

רשות אחת משתמשת בשתי רשויו ואין שתי רשויות משתמשות ברשות אחת. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטרס שהחיטונות משתמשות בחיטונות פני משתמשת אחד חמשה שמהיהן **יז**

בשני בתים כמאן בבית שמאי דתניא **ה** חמשה שגבּו את עירובן ונתנוהו בשני כלים בית שמאי אומרים אין עירובן עירוב ובית הלל אומרים עירובן עירוב אפילו תימא בית הלל עד כאן לא קאמר רב יהודה אלא בשני כלים בבית אחד אבל בשני בתים לא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לרב יהודה קשיא ולרב ששת קשיא לרב יהודה קשיא דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו ועירובה בזו וכיון דעירבה אמצעיית בהדי חיצונה הויא ליה חדא וכי הדרה וערבה בהדי אידיך שליחותה עבדה ולרב ששת קשיא תיהוי כחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהרדי א"ל רב אשי לא לרב יהודה קשיא ולא לרב ששת קשיא לרב יהודה ל"ק כיון דעירבה לה אמצעיית בהדי חיצונה ושתיים חיצונות בהדי הדי לא עירבו גליא דעתיה דבהא ניחא ליה ובהא לא ניחא ליה ולרב ששת לא קשיא אם אמרו דיוויין להקל יאמרו דיוויין להחמיר אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמים אומרים רשות אחת **ה** משמשת לשתי רשויות אבל לא שתי רשויות משמשות לרשות אחת כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי אף

שני בתים. דהשתא לא מיחזרין חיטונות דהדי: חמשה שגבו עירובן. שהיו דרין בחצר אחת וגבו מכל אחד את עירובו להחמיר את החיטון להוציא מצמתיהן לחצר: שני כלים. צבית אחד: הכי גרסינן כיון דעירבה אמצעיית צבדי חילונה הויא לה חדא וכי הדר עירבה צבדי אידיך שליחותה עבדה. שליחותה דחיטונה עבדה ואישתכחא דכולהו כי הדדי עירבו וכולהו לישריין. ולא גרסינן ואידיך מיהא לישריין ואיך דגרסינן לה ומפרשי חיטונה שיערבה עמה מיהא מישתרי צבדי חילונה האחרת וזו מילאכר זה ואי אפשר לומר כן דכיון דשליחותה עבדה הוו להו כולהו חדא רשותא וכולהו שריין: לרב ששת קשיא. כיון דנתנו שמהן עירובן בחיצונות העירוב מצבא דיוויין לתוכה והוו להו כאלו דרין כולן בחיצונות וכיון דעירובן נתון בשני בתים נמצא שלא עירבו שתיים החיטונות זו עם זו והוי כחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב עס כולן יחד דכל החצר אסורה ואפילו עירב עס אחד מהן דהא גבי חמשה **ה** דהצר אחת מניח לעיל לבית הלל דשני כלים הוא דהוי עירוב אצל שני בתים לא ואע"פ שיערבו השנים יחד לעמנו והשלשה לעמנו והכא נמי כיון דלא מצטרפי דקמני שתיים החיטונות אסורות זו עם זו אמצעיית גופה מיחזר דידה שכולן אסרין עליה: אם אמרו דיוויין של זו עם זו ע"י העירוב להקל להחמיר יחד יאמרו שהעירוב מצבא דיוויין לתוכה כדי לאסור עליה הא לא דייירי ממש צבדי לדיעבי עירובן צבית אחד

הלך אע"ג דחיטונים לא עירבו ואלו אסרי אהדי: זו דברי רבי שמעון. דהיא מותרת עמהן והן עמה: אבל חכמים אומרים. דלא שנה נתנו שמהן עירובן בחיצונות לא שנה נתנה אמצעיית עירובן זו וזו היא אסורה עמהן והן מותרין עמה: רשות אחת משמשת לשתי רשויות. כלים ששבתו בחיטונות מותרות בחיצונות דהא החיטונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכת ללד אחר: ואין צ"ל רשויות משמשות לרשות אחת. דכיון דשתי חיצונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח בחיצונות להשתמש לא בזו ולא בזו דמדתא מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ואין להחליף כלים בחיטונות זו לחיטונה זה דמדתא כאלו היא מהך חצר החיטונה שלא עירבה צבדי אידיך חילונה ואוסרתה וכן נמי כי אולא לאידיך חצר דעירבה נמי צבדה אסרתה אידיך חילונה אבל היכא דעירבו שלשמן הוו כולהו חדא רשותא: אף

הא דלא מוקי לה רב יהודה כרב ששת לאו דקסבר דלפילו בשני בתים הוי עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן **א** דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמר רב יהודה דלפילו לנמלא ואייתר **א** והא דלא מוקי רב ששת משום דפרין בסמוך לרב ששת נהוי כחמשה ששרויין בחצר אחת וקסבר דלאמר דיוויין להחמיר **ב**:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו וכו'. לרב ששת לא שייך למיפרך הכי **ד** דכיון שנתנו עירובן בצמנעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעתייהו דלא ניחא להו לחיטונות להשתמך ביחד אבל כשנתנה אמצעיית עירובה בזו וזו ליכא גלי דעתייהו התם כולי האי **א** אי נמי לרב יהודה כיון שנתנה עירובה בזו וזו נעשה כאלו דרה בחיטונות צמניהם **י** ונעשית לרב אחת ואחת להיות שלוחה ולרב ששת אין האמצעיית נעשית שליח לדרכה כולן דייירין זה:

יאמר דיוויין להחמיר. והא דלאמר צפיק הרב (לקמן דף טו): נתנו עירובן בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שמהן אסורות משום דלא מצי מצטל לפנימית דאיכא חילונה דלסקי עלייהו שאני התם דפסעה:

רשות אחת משתמשת בשתי רשויו ואין שתי רשויות משתמשות ברשות אחת. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטרס שהחיטונות משתמשות בחיטונות פני משתמשת אחד חמשה שמהיהן **יז**

(א) [לקמן מט. ע"ש].
(ב) כפי"ט: עירובה. א [דף מט.]. ד [מט. ע"ש].

מוסף תוספות

א. וכל שכן דאית ליה דבשני בתים אין עירובו עירוב. ריש"ב. וזא נתנו עירובן באמצעיית כולן אסורות. הוה להו כחמשה ששרויין בחצר ושכח אחד מהן ולא עירב ריש"ב. ג. דנימא שליחותה קא עבדה. מוס' ה"ט. דליכא גלוי דעתא דקפין חיצונות אהרדי. שהרי האמצעיית היא שהלכה לעירוב עם כל אחת מהם. ריש"ב. ה. [דף ה"ט טפלה לה. ע"ש. ו. שהאמצעיית משמשת לשתי החיצונות היותן מותרות להכניס כליתן לחצר ולהשתמש בה. מוס' ה"ט. ט. אין כח באמצעיית להשתמש לא בזה ולא בזה. ריש"ב. ו. ונראה אותה כעצמה. ט. ואסורות זו עם זו. דלא שרי ר"ש. אלא חיצונות באמצעיית אבל אמצעיית בחיצונות אלא ריש"ב. י. דאקאמר עירבה עם שתייה אסורה עם שניהם. דמשמע היא אסורה דרבנן אבל הן אינן אסורות עמה. ואלכא דרי"ש קאמר לה. ריש"ב. י. משום דרבנן אסרי. דהא קאמר שמואל הלכה כדברי המיקל בעירוב. ע"ש. א. דרשות אחת משמשת עם שתי רשויות לא משמע משמשת לשתי רשויות. אלא אורכה משמע שתייה משמשת עמהם בכלים ששבתו בתוכה. ריש"ב. י. ע"כ שמואל בהא בתבנים ס"ל. ע"ש. י. מאן פליגי עליה דרי"ש. י. [לעיל מו.]. ע"ש. י. כלומר אף בזה מותר כמו בזה. ריש"ב. י. ולישנא משמע שלא באו להחליף אלא בדברי חכמים ולא בדברי ר' שמעון. מוס' ה"ט. י. שהרי לא התנו לה לחצותיהן אלא כלים ששבתו בחצרה. וכלים החיצונות בכלים דידה לא מיהלפן לה. ריש"ב. י. אם היינו מתירין לחיצונות להכניס ולהוציא כל אחת מהן לילה לאמצעיית. כיון שזו משמשת בכליה באמצעיית. והאמצעיית גם כן מכנסת ומוציאה כליה מזה לזה. חיישינן דילמא משתלבו אינהו נמי ומשתמשות זו עם זו. ע"ש. כ. שאלו היו משמשות החיצונות באמצעיית היו אסורות על זו כיון שלא עירבו ביחד. ומשום הכי מסתלקות לגמרי. ע"ש. כ. וכן שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. ע"ש. כ. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתיר] עמה. ע"ש. כ. [מסתמין] לאסור השמיטין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזא משתמשת לעצמה. ע"ש. כ. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"ט. ע"ש. ג.

הא דלא מוקי לה רב יהודה כרב ששת לאו דקסבר דלפילו בשני בתים הוי עירוב לז"ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן **א** דחולק עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמר רב יהודה דלפילו לנמלא ואייתר **א** והא דלא מוקי רב ששת משום דפרין בסמוך לרב ששת נהוי כחמשה ששרויין בחצר אחת וקסבר דלאמר דיוויין להחמיר **ב**:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעיית עירובה בזו וכו'. לרב ששת לא שייך למיפרך הכי **ד** דכיון שנתנו עירובן בצמנעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעתייהו דלא ניחא להו לחיטונות להשתמך ביחד אבל כשנתנה אמצעיית עירובה בזו וזו ליכא גלי דעתייהו התם כולי האי **א** אי נמי לרב יהודה כיון שנתנה עירובה בזו וזו נעשה כאלו דרה בחיטונות צמניהם **י** ונעשית לרב אחת ואחת להיות שלוחה ולרב ששת אין האמצעיית נעשית שליח לדרכה כולן דייירין זה:

יאמר דיוויין להחמיר. והא דלאמר צפיק הרב (לקמן דף טו): נתנו עירובן בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שמהן אסורות משום דלא מצי מצטל לפנימית דאיכא חילונה דלסקי עלייהו שאני התם דפסעה:

רשות אחת משתמשת בשתי רשויו ואין שתי רשויות משתמשות ברשות אחת. כן גרס הקונטרס ומפרש הקונטרס שהחיטונות משתמשות בחיטונות פני משתמשת אחד חמשה שמהיהן **יז**

כ. כלומר אף היתר זו דאמצעיית בחיצונה של ר' שמעון היא, כמו שהיא מותר בחיצונות באמצעיית מותר אף לחו בחיצונות. ע"ש. כ. ורב ושמואל לא פליגי בדר' שמעון אלא ברובן. ע"ש. כ. וכן שהיא אסורה עמהם כל שכן שהן אסורות עמה. ע"ש. כ. [מטעם] כיון שהיא פתוחה להם ואין העירוב שיערבה מועיל לה [להיתיר] עמה. ע"ש. כ. [מסתמין] לאסור השמיטין זו עם זו מחמת גזירה אבל לגבי עצמן לא גזרינן וכל חזא חזא משתמשת לעצמה. ע"ש. כ. משמע דסבירא ליה לשמואל [הכא] ר' שמעון. מוס' ה"ט. ע"ש. ג.

מי שהוציא והו פרק רביעי עירובין

מ.מ.

עין משפט גר מצוה

זן מביאה מתוך ביתה ואוכלת. לפ"ה דווקא נקט אזל אמלעית בחינות לא ולר"מ איכא למימר דלרבותא נקט^א דכ"ש אמלעית בחינות דליכא למגזר כולי האי ולפי מהר"ם נקט הא משום דמהא פריך לרצנן מאי שנא התם דפליגיהו וגזריתו והכא לא גזריתו מכדי למה הדבר דומה כו':

עירוב משום קנין. פירוש דבהאי פת מיקני רשות להדדי אע"ג דפירי לא עבדי חליפין מ"מ קנו צמורת דמיים וא"מ והתנן לקמן צהדר (דף ע"ג.) בעל הבית כהיה שתיק לשינוי לה זיין ולזה בשמיא לזין לרזך לערצ^ב ואמר צהדר (דף ע"ג.) נמי בני חצורה שהיו מסוכנין וקדש עליהם היום סומכין על הפת שעל השולחן משום עירוב ולמ"ד משום דירה אחי שפיר וי"ל דכיון שיש קירוב דעת זנייהן^ג עשאוה חכמים כאילו הקנו זה לזה^ד: **מפני** שאינה מצויה. וצט"ר דברים נמי אין מערבין עירובי חצירות אלף צפת דשכיח טפי וגבי שימוף הקילו שלא להלכין פת ושרי צט"ר דברים דשכיח קצת אלף צמעה דלא שפיה כלל לא: **איכא** ביניהו ב"ים ופחות משהו פרוטה. דלמ"ד משום

קנין אין מערבין צפחות משהו פרוטה^ה אע"ג דליכא מוון צ' סעודות וא"מ וכי איכא שוה פרוטה להו עירוב אע"ג דליכא מוון צ' סעודות דהא אפילו כליי הוי עירוב למ"ד משום קנין^ו אס כן מה לרזך צ' סעודות וי"ל כשמפרש ועושה דרך קנין לא צעי מזי לאלכיה^ז וקונה אפילו בכלי אכל צפתה כמו שרגילין לערב שאין מפרשין ודמקדין לשטות דרך קנין צעי נמי שיהא צ' חשיבות אוכל^ח: וקטן

ואיתר אבל היכא דפליגיה מיפלא לא ותרתי למה לי צריכי דאי אשמעינן התם משום דקפיד אבל הכא אימא לא ואי אשמעינן הכא משום דפליגיה מיפלא אבל התם אימא לא צריכא אמר ליה ר' אבא לרז יהודה בני מעצרתא דבי רב זכאי מי אמר שמואל החולק את עירובו אינו עירוב והאמר שמואל יבית שמניחין בו עירוב אינו צריך ליתן את הפת מ"מ לאו משום דאמר דכיון דמנח בסלא כמאן דמנח הכא דמי ה"נ כיון דמנח בסלא כמאן דמנח הכא דמי א"ל התם אע"פ שאין פת מ"מ דכולהו הכא דיירי אמר שמואל עירוב משום קנין וא"מ מפני מה אין קונון במעה מפני שאינה מצויה בערבי שבתות היכא דעירוב מיהו לקני גזירה שמא יאמרו מעה עיקר וזמנין דלא שכיח מעה ולא אתי לאיערובי בפת דאתי עירוב לאיקלקולי רבה אמר יעירוב משום דירה מאי בינייהו איכא בינייהו כלי ופחות משהו פרוטה וקטן

הימנו: הותר רגילה לעצמה. דהא סלקא נפשה מיניה: וזה שאינה רגילה בו לא עירב. אפילו בפני עצמו: והיא נמי לא עירבה. לא עם זה ולא עם זה: דוחין אותה אלץ שאינה רגילה. שלא לאסור על זה שעירב הואיל והיא לא מפסקא מידי דהא לא עירב: מדם סדום. דאפילו מצורה את הפת שנתן הוא: עירוב שמו. שיהו כולן מעורבין ומרזיין בו שלא ימחה זה בחצרו אלף שותפות נוחה ועריבה: אנשי וורדינא. יקניין היו: החולק. בשני כלים אינו עירוב משום האי טעמא גופיה דמה שמו עירוב שמו: דמלא למנא ואייסר. שלא יכול הכלי להחזיק כל העירוב ולא חילקו מדעת וכי קאמר שמואל כגון שחילקו מדעת: וסרפי למה לי. לשמואל הואיל ומרוייהו חד טעמא דקפיד וחולק: דמיפלא פליגיה. ובטל שמיא דעירוב משמע מעורב: שמניחין בו עירוב. ארבעה שגבו עירובין ונתנוהו צבת חמישי אין לרזך להניח שם פיתו: לאו הוא לכו דירתן וכ"ש בעל הבית שהוא דר שם מנח צבוכו ואפילו אין לו פת בכל הבית שפיר דמי: עירוב. שהוא מלפני טעמא משום קנין שמקנה להו בעל הבית רשות ומנאלו כולם צעלים צבית זה שהעירוב מונח בו וכל חצר משועבדת לרשותם זו ואחת היא: ומפני מה אין מערבין צמעה. ליתן כל אחד ואחד מעה ומעומי יקנו לו רשות חצירו: לאיקלקולי. להשתכח תורת עירוב: משום דירה. שדעתו של אדם על פיתו והוו להו כאילו דיירי בהואו צימא ואין צחצר זו אלף דירה אחת והרי כל רשות החצר מיוחדת לביט זה: הכי גרסינן איכא צניייהו כלי ושאין בו שוה פרוטה וקטן. למאן דלמר משום קנין יכולין לקנות צכורה דרך שאר קנין ואין יכולין לקנות צפת שאין בו שוה פרוטה ואפילו הוא מוון צ' סעודות ואין יכול לעשות הקטן שליח לערב עליו עירובי חצירות דלאו צר מקנה ואקנויי הוא ולמ"ד משום דירה לא מהני קנין סודר ומערבין צכוכל שאין בו שוה פרוטה וקטן גוצה את העירוב דפת משויא להו חלא דירה וקטן לאו מידי עבדי: למוקם

אף זו דברי ר' שמעון. אפילו להשתמש שתיקה עמה ר' שמעון הוא דשרי דהא אפילו אמלעית בשתיקה נמי שרי לרצנן פליגי צכולה ואמרו שלשתן אסורין זו עם זו. לא אף זו דברי ר"ש ר' שמעון גופיה לא שרי אלף חלוצות צאמלעית וקשיא לי הא תנן צמתינין [מה:]: היא מותרת עמהן ועוד מאי אף הכי איצטע ליה למימר זו דברי ר"ש אף משמע דצמתיניו שרי. ולשון אחרון זה שמעתי וכן עיקר והיא מותרת עמהן דמתמינין מתוך לך שמואל דבתיא שימוש צאמלעית קאמר דומיא דהוא מותר עמהן דרישא ואידי דמגא רישא הוא מותר עמהן נמי נמי ספח ואף זו הכי משמע אף ר' שמעון הכימיל אוקר צו דלזין אמלעית מותרת בחלוצות אף איסור זה ר"ש נמי אמרו כרצנן. ואלישנא קמא קשיא מאי אודא שמואל לטעמיה אי נמי הוה אמר כרז הוה מצי נמי למימר לרצנן עירבה עם שתיקה אסורה עם שתיקה דלזין צ' רשות משתמשות לרשות אחת: פניא ווסייה דשמואל. דאפילו ר"ש לא המיר אמלעית בחלוצות דרקתני זו מציאה מתוך צימא כו' ואילו אמלעית בחלוצות לא קאמר: אודא שמואל לטעמיה דאמר אף לר"ש אין שמי רשות משתמשות לרשות אחת: למה הדבר דומה. אשגשה שצמנו צדרך קאי: זו מציאה צאמלעית ואוכלת: חצר שני שני מצותם. פתוחה לשתיקה: ה"ג עירבה עם שניהן אסורה עם שניהן. אפילו לרצי שמעון והיינו שמואל לטעמיה דלמר שמואל^א הלכה כדברי המיקל צעירוב ואי הוה שרי ר"ש צהא לא הוה אמר שמואל אסורה עם שניהן: לא עירבה עם זו: ולא עם זו: אופס על שניהן. מלהואיל מתחלפותיהן למצויה וכגון שרגילה כל ימות החול לצאת ולצא צשניהן דרך פתחים דריתם הרגל שיש לה אוקרתן דמפרש דאי לא הוה רגילה אלף צחצר לא אסרה אהרין ואע"ג דרגילה עם שניהן זו היא תקנה מערבת עם האחד וגיליא דעתה שנסתלקה מן האחר ומותר האחד לעצמו: היסה צחצר רגילה. לצאת ולצא כל שעה וצחצר אינה רגילה ולא עירבה לא עם זו ולא עם זו זה שרגילה צו אסור שחצר זו אוקרת עליו דמיניה הוא והרי לא עירבה והאחר מותר שאינה

(א) צ"כ יב: נט. קפח. (ב) [למן סת. א] (ג) [לעיל מח: א] (ד) [ירוש' עירובין פ"א ה"א] (ה) [פ"א ח"ט, א] (ו) [שם פ"א ח"ט, א] (ז) [שם פ"א ח"ט, א] (ח) [שם פ"א ח"ט, א]

מוסף רש"י

מדת סדום. זה נהנה חיה לא חקר (ב"ב י"ב) לא הו טעין טובה (בחבונת ק"ג) אין מהנה לצמיו אע"פ שאין חקר צכך כלום (רשב"ם ב"ב נ"ג.) מלת סודו צמין (אבות ע"ב מ"י) האומר שלי שלי שכן עלך זו מדה צמית ויש אומרים זו מדת סדום (רשב"ם ב"ב קפח.). מאנשי ורדינא. שם מוקם (נדח י"ט) אנשים קניס וצרי עין קמטון שבו (ב"ב ק"ג.) חמשה שבובי את עירובין. שיהו דרין צחצר אחת ורגו מכל אחד בשני כלים. צבת אחת חצין להואיל צמתינה לחצר (בעיל נח.). ונתנהו בשני כלים. צבת אחת (שם.) עירוב משום דירה. דיבת שניתם צו הפת של עירוב הוי כאילו קנן דרין נחובו ומנאלת כל התני משתמש לביט אחד (שם א.).

מוסף תוספות

א. הא דקתני דברי שמעון זו מביאה מתוך ביתה ואוכלת וזו מחזרת מותרת, לאו למימר ששהא האמצעית אסורה להבניט ולהוציא כליה לחיצונת, אלא מאי דאצטריכא ליה קתני שאפילו הם מותרות עמה. ומהוה ס"ה והתם מאי קנין איכא. שם. ג. שיש שימוף גמור בינין. שם. ד. ודואי גמור ומקנו אהרדי. מוס' ר"פ. ה. שאין קנין בחפות משהו פרוטה דבר שאינו כלי. רש"י. ו. ואע"ג דליכא חשיבות אוכל. מוס' הל"ם. ז. כיון דעירוב משום קנין. מוס' ר"פ. ח. [ו] מיירי בסודר כדרך שמוקנין שאר קניין. ט. כשמערב בפת דמי עירוב דרזין קנין. וגלי אדעתיה דקפיד שפיר אפת. או ודאי גס מ"ד משום קנין מדה שפיר צריך חשיבות אוכל. ודיינו מוון שתי סעודות, בהדי נמי שוה פרוטה. שם.

רבינו חננאל

תניא כשמואל אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו כו', עד חכמים אומרים שלשתן אסורות. ואודא שמואל לטעמיה דאמר שמואל חצר שבין שני מבוואות עירבה עם שניהם אסורה עם שניהם, דכתיב דאמרי שלשתן אסורות זו עם זו. לא עירבה עם שניהם אסורת על שניהם. כמבוי אחד רגילה לערב עמו ובאחד אין רגילה. המבוי שריא רגילה לערב עמו אסור,